

flamenquisme del poble espanyol ofegà tals sentiments en el proletari cuan nostras guerras colonials.

CLAR-I-NET.

*****

¡A la Barra!

Tres per un flux.

D'entre tants y tants de tanda, aquesta vegada n'hi englobém tres: En Joseph Carrera Nualart, en Juan Gou, alias Frare y D. Miquel Blanchart.

Aquets son los causants directes del ensopiment de la vila, del vici que ab tant desentrotllo 's va extenent y d'un sens fi d'arbitrarietats comesas en las personas d'honrats habitants d'eixa població.

En Joseph Carrera Nualart, aquell jove que anys enrera li vaticinaban un porvenir honrós, fins com una especie de gloria per la classe obrera.

¡Miserable! Comensém per «La Enciclopedia» n.º 1 del según any (31 Janer 1897) diu: «Deb.do, pues, á su cordura y sensatez y á los progresos que habia hecho en sus estudios, pudo, sin casi apercibirse el cambio, pasar de alumno á profesor en la misma escuela».

Are ell te la paraula y la tenen los que 's recordan de l'Escola Laica d'aquella época.

En resumen; d'alumne á passat á deshonrador de la mateixa; y a propòsit, ¿que s'han fet d'aquellas CENT CINCUANTA PESETAS que per iniciativa del alashoras concejal Sr. Garrell, se li entregà per que las invertís en premis pels alumnes en exàmens? ¡Hipòcrita refinat!

Es y ha sigut un jovenet llest y aprofitat, servint d'instrument en las maquinacions dels altres dos. Sa llestesa arriba á que 'n sen al finir el primer trimestre de secretari auxiliar ó sigui ab retribució de La Unió Lliberal al presentar el recibo cobrà'l mateix temps per duplicat, ó sia de semestre, sorprentent la bona voluntat d'uns y ab beneplàcit d'altres que aixís comensaban á recompensar sos denigrants y asquerosos treballs de *zapa*.

Si, socis de l'Unió Lliberal, lo gos del amo, vull dir, lo senyoret Carrera cobrà CENT VINTICINCH PESSETAS que no li corresponian.

L'altre es el matuter anomenat Joan

Gou, home repugnant que segóns éll y altres que'n respondran *cobra per darse gust als seus co...* ¡loms quines paraules de dir. Malversador de fondos en l'Unió Lliberal sent éll caixé (en el jutjat li dirém) devastador. d'honras agenas que tractaba de lladres als altres (de darrera s'entén) y may tingué valor per dirho a la cara.

Sa obra ha sigut denigrant y funesta, no parant fins á portar lo desbarajust en l'Unió lloch, ahont per escarni del mont, s'ha convertit en un *garito* jugantshi fins jochs prohibits.

Aquesta es l'obra del *Frare*.

En Clar-i-net feu un cuento que's publica en *El Congost* que segons veus fidedignas el preocupá molt, pro molt; éll sabrà'l perquè, y tota la vila també.

L'altre es lo senyor Blanxart, arcalde en l'actualitat, que sab, com ningú de la vila ignora, qu'en L'Unió Lliberal se fa'l catxo y'l quinto y éll tant fresquet he tolera.

¿Perque, senyor Blanxart?

¿Qué's que creu que no's fau els gastos y tal volta las sevas facturas perillan?

Ho's prohibeix aquest escàndol, ó sinó podrém dir que l'autoritat del senyor *Alcalde de Granollers*, los compinxes de l'Unió se l'han passada pels caisotets.

Son moitas las cosas que esperan tanda dins lo tinter, pro surtirán y entre tant per farsants ¡A la barra!

GRUPO REBELDE.

*****

Per nostres drets

No som morts.

Encar respirém. Y respirém un ambient sá, fort y enèrgich, com es l'ambient de la reivindicació.

Com en nostra vila se sap y com volem que's sapiga fora d'ella, nosaltres som los expulsats de La Unió Lliberal.

¿Perque? Sencillament

Nosaltres que unint tot element radical suant sanch y agua fundarem dita Societat, vòliam, ¡oh imbécils de nosaltres! que dins son seno y cabés tot sentiment popular, que fos un lloch de desahogo, d'asbarjo y de relació entre la classe productora; la única, la mes sana, que dona vida á l'humanitat y per aixó allí s'hi daban mitins, no carrinclons, retrógados ni catalaners com are, allí las societats de resistencia, en las lluitas contra l'opresió tenian son lloch per reunir-se y relacionarse, en ti era una verdadera «Casa del

Poble» per tot lo que tingués tendencia á millorar l'estat moral y material de nostra vila en general y del explotat en particular.

Una manada de llops famolenchs, lo caciquisme, —aquesta fera devoradora qu'ab qualsevol trajo d'actualitat es fá amo y senyor de per tot,— veyen nostres fins, que no eran medros ni egoismes personals, no pará fins devastaro tot y ab treballs repugnants y asquerosos d'un mónstre casi ab figura d'home de'n Joan Gou, aquell matuter patrocinat, segóns versións públicas, pel caciquisme y de l'inercia y deixadesa d'aquestas desgraciadas masses atacadas d'inconsciencia s'ens expulsá, á nosaltres, los que mes treballs morals y materials teníam dins ¿perque? Mirem son resultat.

Lo poble victima d'una tremenda crisis deguda al egoisme del capital conegut per el *trust* del cotó y d'unas deplorables administracions caciquils, ab los treballs de *zapa* d'aquets repugnants tipos, está dividit y desorientat; dins aquella, nostra casa, ¡enteneuho be mónstres! nostra casa, ja no hi ha reunions, mitins ni conferencias, ja no s'hi relaciona per millorar nostra condició, sols hi ha un gran moviment d'espectacle, aixís com una *danza macabre*. Son cossos que's mouhen al ressort de las conveniencias pro sens virilitat, morts, ben morts, seus ánima ni sentiments de cap classe.

Allí dins, en aquella casa d'esbarjo y activitat, per vergonya del poble inconscient no hi ha res mes que vici. Allí, en la font de la ciencia y desenrotllo intelectual ¡miserables! ¡en la Biblioteca! s'hi juga als prohibits.

Si las autoritats locals ho toleran, —perque ¡mentida! no ho ignoran que de públich se fa,— nosaltres, no, no volem ni podem tolerarho.

Encar que os pesi, es casa nostra, nostra sanch es englabada en sos fonaments, vivim pera ella, perquè en ella si fonamentan nostras aspiracions; y no protestem perquè nostras protestas passarian al olvit y escarni de quatre miserables. Pró volem nostres drets, volem justicia encar que'ns hi hagim de fer a mossegadas.

Per are acudirém en números successius al tribunal popular, farém veure al poble nostras demeracions nostras usurpacions y el poble que jutji y si demà entrém en el terreno de la verdadera defensa... que jutji també.

¿Ah, que cap de nostres infames usurpadors es capas de treure la cara?

¡Infames prostituidors!

LOS EXPULSATS.

*****

CANTARS

*No me mires, no me mates,
déjame vivir en paz;
cuan torni voltar l'Espanya
de ministre no'n vull cap.*